

Cvet limuna

Pevam nesnovima,
snim u pesmi o
odjecima
male violine
što me hladi
spavajući
na boku,
umiruje bol,
opet se smešim.

Ruke su mi
vetar
što te greje,
blagost trenutka,
dragost prošlosti.

Novi dan me
uzima
u naručje,
mrvi tužne note,
iz njih teče
nova sonata
sazvežđa,
novi zvuk tebe.

Procvali su limuni,
hoću da uberem
cvet trešnje
sa njegovog
stabla,
i zavarava me
miris
da ću ga dobiti.

Latice su
nesigurne
kao
ti
i
ja.

Volela sam Rahmanjinova

Volela sam
Rahmanjinova,
njegovu veštinu čaranja
moždanim nitima
i slušala sam kako umire
sa svakom novom kompozicijom
i oživljava
u svakom narednom akordu,
kao u letargičnom transu,
nehajno preleti prstima
po dirkama klavira,
i tu se ne zaustavlja.
Zlatnom srmom izveze
vrtloge virtuoziteta,
gradacijom do klimaksa,
povisilice se lelujaju nalik senkama,
snizilice dogorevaju od topline
njegovog isijavanja.
Raspon nota od radosti do tuge
i prelom jabučice u grlu
sa svakom varijacijom,
i svaki trun prašine na partituri
bio je samo mrena zaborava
da se previdi ono prećutano
što je samo melodija mogla reći.

Antička ljubav

Dozivala sam te neodražljivim
mislima

dok sam prestravljena i ukleta lutala
predgrađem kosmosa svojih snenih
antecipacija.

Svet je isijavao bol.

Zvezde su gasile naznake sreće,
mesečev srp presekao vene života,
a sunce spržilo nadu u svakom
atomu svetlosti.

Zagledana u odraz tmine,
plakala sam nad rečima koje si mi
govorio,
dok mi se Prodik pobedonosno
smešio...

Dozivala sam te dok mi glas nije
postao krik,
moje oči su vrištale notama patnje.
U tom ludilu snoviđenja
nisi se osvrtao na moje kosti
koje si odlazeći, za sobom ostavljao.

Šatobrijan mi je utešno spustio ruku
na rame...

U mislima mi je odzvanjao
otkucaj kristalne stene u tvojim
grudima.

Dozivala sam te dok su se komete
raspadale

od tužnog poja porculanskih figura u
mom glasu.

Čekala sam da se okreneš
i zabiješ mi poslednju reč kao glogov
kolac u srce.

Uzalud...

Nisi se osvrtao.
Nastavio si da,
lagano,
kao dodir cvetova božura hodiš k'
tmini,
kao Epikur,
koji s' novim bolom vidi nadu za
novo zadovoljstvo.

Mračan kao i uvek, a blještav zapravo
u strastvenom uverenju
da sa sebe treba stresti strah od smrti,
koračao si kroz maglu koju si toliko
mrzeo,

a ja sam, bez želje za životom ipak
osetila

da ametist na mestu tvog srca
poprima drugi otkucaj
i počinje voleti.

Moj biser

Pripitomiću
divlji
kadmijum meseca
da ti sjajem ne gasi
lepotu tamne sene
skrite u zenicama.

Zamoliću
umiruće sunce
da zaboravi rađanje
narednog jutra,
da nebo ne porodi svetlost
i da još trenutak
ostaneš kraj mene.

Ukrašću te
iz zmijskog
zagrljaja valkire,
iako strepim
da su tvoje topazne hridi
više njene
kada si samo moj,
i slutim
da si više moj biser
kada si prividno njen.